

TAX ΜΕΙΟ ΚΟΤΜΟΤΙΝΟΤΡΟΤ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου»
(Ίωάν. α΄ 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 572 ●
● ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΕΧΟΥΜΕ ΑΜΑΡΤΙΕΣ;

Ψευδαισθησις

Διαντασθήτε άρρωστο γεμάτο πληγές. Τί θά πρέπη νά κάνη; Νά ενδιαφερθί για τή σοβαρή άρρώστια του και νά μεταβή στό γιατρό. Και όμως, αυτός όχι μόνο δέν πηγαίνει στό γιατρό νά έξετασθή και νά πάρη άγωγή θεραπείας, αλλά και ισχυρίζεται πώς είναι καλά! Σέ όσους του ύποδεικνύουν νά τρέξη στό γιατρό, άπαντά:

—Και γιατί; Τί έχω; Είμαι μιά χαρά. Δέν έχω τίποτε!

Ποιό τό άποτέλεσμα αυτής τής νοοτροπίας του και τής πείσμονος έπιμονής του νά μή πηγαίνει στό γιατρό;

Όπωςδήποτε ό θάνατος. Θα πεθάνη ό δυστυχής όχι από τήν άρρώστια, άλλ' από τήν ψευδαισθησι, ότι τάχα δέν έχει τίποτε και είναι ύγιής.

● Αυτή τήν ψευδαισθησι έχουν και όσοι ισχυρίζονται ότι δέν έχουν άμαρτίες. Ψευδαισθησις μέ πολύ χειρότερες έπιπτώσεις, διότι τό κινδυνευόμενο δέν είναι τό φθαρτό σώμα, άλλ' είναι ή άθάνατη ψυχή.

● Τέτοιους ανθρώπους μέ ψευδαισθησι είχε ύπ' όψιν του ό ευάγγελιστής Ίωάννης και γράφει: «Εάν είπωμεν ότι άμαρτίαν ουκ έχομεν, έαυτούς πλανώμεν και ή άλήθεια ουκ έστιν έν ήμίν» (Α΄ Ίωάν. α΄ 8). Κοροϊδεύουμε τόν έαυτό μας.

● Πρόκειται για πλάνη.

Πλανάμε τόν έαυτό μας, όσοι έμμεσα ή άμεσα ισχυριζόμαστε, ότι δέν έχουμε άμαρτίες. Νά πώς άκούγεται συνηθως αυτός ό ισχυρισμός:

—Γιατί νά πάω νά έξομολογηθώ; Έγώ δέν έχω άμαρτίες!

—Είμαι ό καλύτερος άνθρωπος. Μακάρι νά ήσαν όλοι σάν κι έμένα!

—Παππούλη, ήρθα νά μου διαβάσης τήν ευχή. Όσο για άμαρτήματα, πού μέ ρωτάς, δέν έχω. Τί άμαρτήματα νά έχω; Ούτε έκλεισα, ούτε σκότωσα, ούτε άτίμασα!

Είναι μερικές από τίς προφάσεις, πού προβάλλουν άνθρωποι στην προτροπή για έξομολόγησι ή ακόμα και τήν ώρα τής έξομολογήσεως.

● Πρόκειται για πλάνη οικτρά, έγκληματική, πού οδηγεί στην πνευματική

αὐτοκτονία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ εἰδώς, ὅτι νοσεῖ, καὶ τὸν ἱατρὸν ἐπιζητήσει πάντως, καὶ φαρμάκων ἀνέξεται, ὁ δὲ ἀγνοῶν, οὐδέ ἀπαλλαγῆναι δυνήσεται» (Ε.Π.Ε. 18α,266-268). Μετάφρασις: Ὅποιος γνωρίζει τὴν ἀρρώστια του, αὐτός καὶ τὸ γιατρὸ ζητάει ὀπωσδήποτε καὶ τὰ φάρμακα τὰ ὑποφέρει. Ὅποιος ὁμως δέν ἔχει συναίσθησι τῆς ἀρρώστιας του, αὐτός δέν μπορεῖ νὰ σωθῆ ἀπ' αὐτήν.

Ἐγωισμός ἢ ἄγνοια;

Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἢ ψευδαισθησις;

- Στόν ἐγωϊσμό.

Ἄς θυμηθοῦμε τὸ φαρισαῖο τῆς παραβολῆς (Λουκ. ιη' 9-14). Ὅλα καλὰ τὰ ἔβλεπε στόν ἑαυτό του. Τὰ κακὰ ὅλα τὰ ἔβλεπε στους ἄλλους, καὶ μάλιστα στόν τελώνη.

Ὁ ἐγωιστῆς ἄνθρωπος ἔχει δύο εἰδῶν γυαλιά. Τὰ μὲν μέ φακοὺς σμικρυντικούς. Τὰ φοράει ὅταν ἐξετάζη τὸν ἑαυτό του. Καὶ τὰ ἄλλα μέ φακοὺς μεγθυντικούς. Τὰ φοράει ὅταν ἐξετάζη τούς ἄλλους.

Στόν ἑαυτό του συγχωροχάρτι! Στους ἄλλους ἔνταλμα συλλήψεως!

Ὁ ἐγωιστῆς καὶ λέει ψέματα στόν ἑαυτό του, κοροϊδεύοντάς τον, ἀλλὰ καὶ γελοιοποιεῖται μπροστά στους ἄλλους. Ἐπισημαίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τρίπηχυς ὢν, βιάζεται εἶναι τῶν ὀρέων ὑψηλότερος, καὶ ἀνατείνει ἑαυτὸν ὡς ὑπερβαλλόμενος αὐτῶν τὰς κορυφάς. Δεῖγμα ἀνοίας. Τῶν φύσει μωρῶν πολὺ καταγελαστότερος οὗτος, ὅσον καὶ ἐκὼν ταύτην δημιουργεῖ τὴν νόσον» (Ε.Π.Ε. 11,334). Μετάφρασις: Τί εἶναι; Ἐνα ἀνθρωπάκι τρεῖς πήχεις. Καὶ βιάζεται νὰ φανῆ ὑψηλότερος ἀπὸ τὰ βουνά. Ἄνυψώνει τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ ξεπεράσῃ τίς κορυφές τους. Εἶναι ὑπόδειγμα ἀνοησίας. Γίνεται πολὺ πῖο γελοῖος ἀπὸ ὅσους ἐκ φύσεως εἶναι ἀνόητοι, τόσο περισσότερο ἀφοῦ ἐκούσια δημιουργεῖ αὐτὴ τὴν ἀρρώστια.

- Στὴν ἔλλειψι αὐτογνωσίας.

Ἄν μιά σταγόνα νεροῦ τὴν δοῦμε μέ γυμνὸ μάτι, φαίνεται καθαρῇ.

Ἄν ὁμως τὴν βάλουμε κάτω ἀπὸ μικροσκόπιο σέ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο, θά διακρίνουμε μικρόβια, ἀδιόρατα στό γυμνὸ μάτι.

Ὅταν δοῦμε τὸν ἑαυτό μας ἐπιπόλαια καὶ αὐτάρεσκα, τόν... καμαρώνουμε σάν καθαρὸ!

Ὅταν τὸν ἐξετάσουμε κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο τῆς αὐτογνωσίας, μέσα στό μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο τῆς Ἐκκλησίας, τότε διακρίνουμε ἀμαρτήματα ἀόρατα καὶ ἀδιόρατα πρῖν.

- Στὴν ἄγνοια τῆς ἀμαρτίας.

Παίζουμε μέ τὴν ἀμαρτία, ἀγνοώντας πολλές φορές τίς αἰώνιες ἐπιπτώσεις τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ παιχνιδιοῦ.

● Στόν στραγγαλισμὸ τῆς συνειδήσεως. Ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου διαμαρτύρεται γιὰ κάθε παράβασι τοῦ ἐμφύτου ἠθικοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ γραπτοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ.

Σέ πολλοὺς ὁμως ἀνθρώπους ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως καταπνίγεται. Καὶ βρίσκειται ὁ ἄνθρωπος κοντὰ στό ἔσχατο σημεῖο, πού ὀνομάζεται πῶρωσις.

Κάνουμε καὶ τὸν Θεὸ ψεῦτη!

Ὅποιος ἰσχυρίζεται, ὅτι δέν ἔχει ἀμαρτίες, αὐτός δέν πλανᾷ μόνο τὸν ἑαυτό του. Παρουσιάζει καὶ τὸ Θεὸ ψεῦτη. «Ἐάν εἴπωμεν ὅτι οὐχ ἡμαρτήκαμεν, ψεύστην ποιοῦμεν τὸν Θεόν, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν» (Α' Ἰωάν. α' 10). Γιατί παρουσιάζει τὸ Θεὸ ψεῦτη;

● Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βεβαιώνει, ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀμαρτωλοί. «Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ψαλμ. 13,3). Καὶ σύ λές, ὅτι δέν ἔχεις ἀμαρτίες; Ἄρα ψεύδεται, κατὰ σέ, ὁ Θεός!

● Ὁ Θεὸ πρόσφερε μιά... ψεύτικη θυσία! Ἔστειλε τὸ Μονογενῆ του Υἱὸ νὰ σταυρωθῆ γιὰ ἀμαρτωλοὺς, πού δέν ὑπάρχουν! Ἔτσι δέν λές;

Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Υἱοῦ Του στηρίζεται στὴν ἀδήρητη ἀνάγκη νὰ σωθοῦν οἱ ἄνθρωποι, πού εἶναι ὅλοι ἀμαρτωλοί.

Σέ όλων τῶν ἀνθρώπων τό αἷμα εἰσχωρεῖ τό μικρόβιο τῆς ἀμαρτίας. Ἡ σταύρωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἦρθε νά καλύψῃ τήν ἀνάγκη γιά σωτηρία τῶν ἀμαρτωλῶν.

* Ἄν, λοιπόν, δέν ἦσαν οἱ ἀνθρωποὶ ἀμαρτωλοί, τότε ψεύτικη εἶναι ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ψεύτικη ὄχι διότι δέν προσφέρθηκε. Πεύτικη, διότι προσφέρθηκε χωρίς λόγο καί ἀνάγκη!

Ὁ Θεός πρόσφερε φάρμακο γιά... ἀνύπαρκτη ἀρρώστια!

* Ἔστησε ἰατρεῖο, χωρίς νά ὑπάρχουν... ἀσθενεῖς!

- Σέ τί φοβερὰ συμπεράσματα ὀδηγεῖ ἡ ψευδαίσθησις, ὅτι δέν εἵμαστε ἀμαρτωλοί. Κάνουμε καί τόν ἀψευδῆ Θεόν... ψεύστη! Ὁ λόγος Του δέν γίνεται ἀποδεκτός, ὅτι ὁ Ἰησοῦς «ἦλθε καλέσαι ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοια» (Ματθ. θ' 13).

- * Ἄν δέν δέχεται, ὅτι ἔχεις ἀμαρτήσαι, τότε δέν εἶχε λόγο νά ἔρθῃ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Οὔτε εἶχε λόγο νά κηρύξῃ τόν λόγο Του. Δέν ἦρθε ὁμως νά κάνῃ περίπατο στόν πλανήτη μας. Δέν ἦρθε νά ρίξῃ φωτοβολίδες ὠραίων λόγων. «Ἦλθε ζητῆσαι καί σῶσαι τό ἀπολωλός» (Λουκ. ιθ' 10).

Τί πράττουμε;

Μόνο τρελλός ἰσχυρίζεται, ὅτι δέν ἔχει ἀμαρτίες. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ἐκείνη πού ζοῦν ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ. Εἶναι ἡ ἀμαρτία.

Ἀφύσικη ἡ ἀμαρτία, ἀλλ' οἱ φυσιολογικοὶ ἀνθρωποὶ τήν αἰσθάνονται, ὅπως ἓνας ὑγιήσ ὄργανισμός αἰσθάνεται τήν ἀρρώστια καί τόν πόνο καί ἀντιδρᾷ.

- Ἡ ἀμαρτία εἶναι καθολικό φαινόμενο.

- Εἶναι στοιχεῖο τοῦ μεταπτωτικοῦ ἀνθρώπου.

- Εἶναι ὁ καρπός τῆς παρακοῆς.

- Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀλλοτριώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

- Εἶναι ἓνα ξένο σῶμα στόν ἀνθρώπο, πού ὁμως ἔχει κολλήσει πάνω του καί τόν ἀκολουθεῖ σ' ὅλη τήν πορεία τῆς ζωῆς του, ὅπως τή χελώνα τό καύκαλό της. Σέρνουμε τό βάρος μας, τίς ἀμαρτίες μας.

Αὐτές «ὡσεὶ φορτίον βαρῦ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ» (Ψαλμ. λζ' 5). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Βαρύ καὶ φορτικόν ἡ ἀμαρτία, καὶ μολύβδου παντός χαλεπώτερον. Ὁ γοῦν αἰσθόμενος αὐτῆς, οὐδέ μικρόν ἀναβλέψαι δυνήσεται, κἂν σφόδρα ἀναίσθητος ᾖ*» (Ε.Π.Ε. 14,754). Μετάφρασις: Εἶναι βαρεῖά καί ἀνυπόφορη ἡ ἀμαρτία, χειρότερη καί βαρύτερη ἀπό τό μολύβι καί κάθε μέταλλο. Ὅποιος ἔχει κάποια συναισθησι, δέν μπορεῖ οὔτε γιά λίγο νά ὑψώσῃ τό βλέμμα του, καί ἂν ἀκόμα εἶναι τελείως ἀναίσθητος.

- Ἡ ἀμαρτία εἶναι τό «ἐπισυρόμενον μιαντήριον». Μόνιμη τραγική φιγούρα (μᾶλλον ἐφιάλτης), πάντα μαζί μας!

- Δέν τήν θέλουμε, καί ὁμως τήν ἐνεργοῦμε. Φοβερή ἡ πάλῃ μέσα μας: «Οὐ γάρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακόν τοῦτο πράσσω» (Ρωμ. ζ' 19).

- Συμβιβασμένοι δυστυχῶς μέ τή χειρότερη τραγωδία, χειρότερη καί ἀπό ναυάγιο καί ἀπό σεισμό καί ἀπό πυρκαγιά καί ἀπό ἀνίατη ἀσθένεια.

- Παραδομένοι σέ τυραννία, πού μᾶς καταπιέζει, μεταβάλλοντάς μας σέ δούλους· μᾶς μαστιγώνει ἀνηλεῶς. «Βλέπω ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καί αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας» (Ρωμ. ζ' 23). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γι' αὐτή τήν τυραννία, ἀλλά καί τήν ἀντίστασι τοῦ πιστοῦ: «*Δυσένδοτος ἡ ἐπιθυμία καὶ τυραννίς. Ὅμως αὐτήν χαλινῶ καὶ οὐκ ἐκδίδωμι ἐμαντόν τῷ πάθει, ἀλλά πάντα ὑπομένω πόνον, ὥστε μή παρασυρθῆναι*» (Ε.Π.Ε. 18α,46). Μετάφρασις: Δέν ὑποχωρεῖ εὐκολα ἡ κακή ἐπιθυμία. Εἶναι τυραννία. Ἐγώ ὁμως προσπαθῶ νά τήν χαλιναγωγῶ. Δέν παραδίνομαι στό πάθος. Μέ κάθε τρόπο ἀγωνίζομαι νά μή παρασυρθῶ.

- Γιά τόν πιστό, πού ἔχει τό αἰσθητήριο τῆς ψυχῆς ὑγιές, ἡ ἀμαρτία εἶναι ὑπόθεσις σ τ ε ν α γ μ ο ὦ. Δέν κοροϊδεύει τόν ἑαυτό του. Δέν ζῆ μέ αὐταπάτες. Ἀναστενάζει κραυγάζοντας: «*Ταλαίπωρος ἐγώ ἀνθρώπος! Τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*» (Ρωμ. ζ' 24).

• *Ἄν δέν εἶχαμε ἁμαρτίες, δέν θά ὑπῆρχε καί ὁ θάνατος.*

Ἄν ὁ θάνατος εἶναι ὁ καρπός τοῦ δένδρου, πού λέγεται ἁμαρτία (Ρωμ. ε' 12).

• *Ἄν ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού ἔφτασε στά μεγαλύτερα ὕψη ἀγιότητας, ἔλεγε μέ ἀληθινή ταπεινοφροσύνη καί βαθειά συναίσθησι, ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος ἀπό ὄλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς (Α' Τιμ. α' 15), τί πρέπει νά λέμε ἐμεῖς, πού εἵμαστε δέσμιοι μυρίων παθῶν καί ἡ συνείδησις καταμαρτυρεῖ ἐναντίον μας γιά μυριάδες ἁμαρτίες;*

Τί νά κάνουμε;

Νά καθήσουμε νά κλαῖμε τή μοῖρα μας; Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς δίνει τή λύσι στό δράμα τῆς ἁμαρτίας: «Τεκνία, ταῦτα γράφω ὑμῖν ἵνα μὴ ἀμάρτητε· καί ἐάν τις ἀμάρτη, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα...» (Α' Ἰωάν. β' 1).

• *Ἡ κορυφή εἶναι τό «ἵνα μὴ ἀμάρτητε». Πλαστήκαμε νά μὴν ἁμαρτάνουμε.*

Ἡ ἁμαρτία εἶναι σερβίρισμα τοῦ Διαβόλου, πού ἡ κακὴ μας ἐπιλογή θέλησε νά δοκιμάσῃ καί δηλητηριαστήκαμε.

• *Ὅχι μόνο πλαστήκαμε νά μὴν ἁμαρτάνουμε, ἀλλὰ καί ἀναπλαστήκαμε ἀκριβῶς γι' αὐτό, γιά νά μὴν ἁμαρτάνουμε. Ἦρθε ὁ Χριστός καί μᾶς ἔπλυνε. Μᾶς ἔντυσε μέ τὴν ὀλοκάθαρη στολή τῆς ἀφέσεως καί τῆς υἰοθεσίας.*

Γιατί λερώνουμε ξανά τὴ λευκὴ στολή;

• *Τό ἐφ' ἑτόν, τό δέον, τό ἐπιδικώμενο, εἶναι νά μὴ ξαναμολύνουμε τὴ στολή τῆς ψυχῆς. Κορυφή, πού ἀγωνίζονται οἱ ἄγιοι ν' ἀνεβοῦν.*

• *Μά ἀναμάρτητος δέν ὑπάρχει. Μόνο ἓνας βρίσκεται πάνω στὴν κορυφὴ τῆς ἀναμαρτησίας. Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μόνο ἡ Παναγία ἔχει τὴ λεγόμενη σχετικὴ ἢ κατὰ χάριν ἀναμαρτησία, διότι σκλήνωσε μέσα τῆς ὀσκαρωμένος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ.*

• *Τὴν κορυφὴν τὴν ἀτενίζουμε καί τὴν ποθοῦμε. Ἄλλὰ δέν τὴν κατακοῦμε.*

Ἄλλο τό ποθοῦμενο καί ἄλλο τό γυνό-

μενο. Ἡ πραγματικότητα: Γλιστρᾶμε, τσακίζομαστε, κατακυλᾶμε. Ἡ πτώσις τοῦ ἀνθρώπου τραγικὴ.

Ἄν ὁ ἀγῶνας σισύφειος. Ὁ Σίσυφος τῆς μυθολογίας, μόλις ἀνεβάζοντας μιὰ βαρεῖα πέτρα ἔφτανε κοντά στὴν κορυφὴ, τοῦ ξέφευγε ἡ πέτρα ἀπὸ τὰ χέρια καί κατακυλοῦσε πάλι πρὸς τὰ κάτω. Καί ξανάρχιζε πάλι τὸν ἀγῶνα, γιά νά ἐπαναληφθῇ ὁμῶς πάλι ἡ ἀποτυχία, καί νά ξαναγίνῃ ὁ ἀγῶνας.

Κάτι παρόμοιο κάνει καί ὁ πιστός τοῦ Χριστοῦ, μέ τὴ διαφορά ὅτι στὸν ἀγῶνα του αὐτό δέν ἔχει πάντοτε ἀποτυχίες. Ἐχει καί ἐπιτυχίες. Καί γιά κάθε ἀποτυχία του ἔχει τό μέσο τῆς σωτηρίας καί τῆς λυτρώσεως.

• *Εἶναι ἡ μετάνοια. Λέει ὁ εὐαγγελιστής: «Ἐάν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστί καί δίκαιος, ἵνα ἀφή ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καί καθάριση ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας» (Α' Ἰωάν. α' 9).*

• *Νά ὁμολογοῦμε τὰ ἁμαρτήματά μας. Δυὸ ὁμολογίες μᾶς σώζουν: Ἡ ὁμολογία τοῦ ἀναμάρτητου Χριστοῦ καί ἡ ὁμολογία τῆς δικῆς μας ἁμαρτωλότητος.*

• *Νά ἀναγνωρίζουμε τὰ ἁμαρτήματά μας μπροστά στὸν Θεό, πού τὰ γνωρίζει ὅλα. «Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καί τό πονηρόν ἐνώπιόν σου ἐποίησα» (Ψαλμ. ν' 6).*

• *Νά τὰ ἀναγνωρίζουμε καί μπροστά στὴν Ἐκκλησία, μπροστά στὸν ἐξομολόγο. Γιά τὰ στάδια τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πρῶτον, ἀπὸ καταγνώσεως τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων καί ἀπὸ ἐξαγορεύσεως. Δεύτερον ἀπὸ ταπεινοφροσύνης πολλῆς. Ἐάν γάρ ὁμολογήσῃς τὴν ἁμαρτίαν ὡς ὁμολογήσαι χρῆ, ταπεινοῦται ἡ ψυχὴ. Τό γάρ συνειδὸς αὐτὴν συστρέφον, κατεστάθαι ποιεῖ» (Ε.Π.Ε. 24,440). Μετὰ φρασίς: Πρῶτα, μέ τὴν καταδικὴ τῶν ἁμαρτημάτων μας καί μέ τὴν ἐξομολογήσιν τους. Δεύτερον, μέ πολλὴ ταπεινώσι. Ἄν, δηλαδή, ὁμολογήσῃς τὴν ἁμαρτία, ὅπως πρέπει νά τὴν ὁμολογήσῃς, ἡ ψυχὴ σου ταπεινώνεται. Ὅταν ἡ συνείδησις συστρέφεται συνεχῶς γύρω ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, κάνει τὴν ψυχὴ νά ταπεινωθῇ.*

Διπλή όμολογία

Ὁ ἄρρωστος δέν ἀρκεῖται στό νά όμολογή τήν ἀρρώστια του. Αἰσθάνεται καί τήν ἀνάγκη νά πάη στό συγκεκριμένο γιατρό, νά δείξη τά συγκεκριμένα τραύματά του, τά συγκεκριμένα συμπτώματα, καί νά λάβη ειδική ἀγωγή καί ειδικά φάρμακα.

Ἔτσι ἐνεργεῖ καί ὁ ἁμαρτωλός.

- Δέν ἀρκεῖ ν' ἀναγνωρίζη τά ἁμαρτηματά του.

- Ὅφειλε καί νά τά ἐξομολογήται στό πρόσωπο τοῦ ἱερέως, πού ἔχει ἀπό τό Θεό τή χάρι ἀφέσεως ἁμαρτιῶν.

- Ἡ μετάνοια εἶναι καρπός τῆς ταπεινώσεως.

- Ἡ ταπεινωσις φανερόνεται στήν ἐξαγόρευσι τῶν ἁμαρτημάτων μπροστά σ' ἕναν ἄνθρωπο. Ἄν δέν ἔχουμε τήν ταπεινωσι νά φανερώσουμε τά ἁμαρτηματά μας σέ ἕνα μόνον ἄνθρωπο, πού εἶναι ἔτοιμος νά μᾶς εἰπῆ «ἀφέωνται σου αἱ ἁμαρτίαι», τότε ἄς περιμένουμε νά γίνουν τά ἀποκαλυπτήρια τῶν ἁμαρτημάτων μας μπροστά σέ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς ἀγγέλους «ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως»!

- Ἡ ἐξομολόγησις χαρίζει τήν ἀφεσι. Γιατί; Διότι «πιστός ἐστι καί δίκαιος ὁ Θεός, ἵνα ἀφή ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καί καθάρισις ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀδικίας» (Α' Ἰωάν. α' 9).

Ὁ Χριστός εἶναι «πιστός», μέ τήν ἔννοια τοῦ ἀξιόπιστου. Ἀποκλείεται νά μᾶς ἐξαπατήσῃ ὁ Χριστός. Ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν ὑπόσχεσί Του, ὅτι μᾶς καθαρίζει ἀπό κάθε ἁμαρτία.

Εἶναι καί ἀπόλυτα «δίκαιος», δηλαδή, καθαρὸς καί ἀναμάρτητος. Γι' αὐτό ἄλλωστε ἡ σταυρική Του θυσία εἶναι λυτρωτική γιά τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιά νά μᾶς χαρίσῃ τό φάρμακο, πού καθαρίζει ἀπό κάθε ἁμαρτία τόν ἁμαρτωλό πού μετανοεῖ.

- Καί τό φάρμακο αὐτό εἶναι τό πανάγιο Αἷμα Του. Εἶναι γιά ὄλους.

Ὅπως στίς μονάδες αἱμοδοσίας ὑπάρχει τράπεζα αἵματος, δηλαδή

ὑπάρχει αἷμα κατατεθειμένο γιά διάφορες περιπτώσεις ἀσθενειῶν, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ Τράπεζα τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

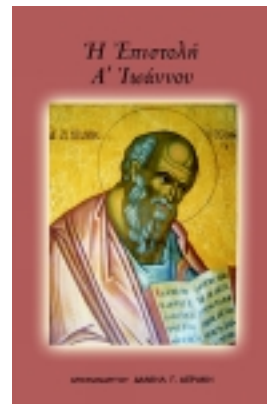
- Τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ προσφέρεται ἀπό τήν Ἐκκλησία σέ ὄλους. Ὅσοι δέχονται τή μετὰ γιγισι τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ στίς φλέβες τους, αὐτοί σώζονται ἀπό τόν αἰώνιο θάνατο καί κληρονομοῦν τήν αἰώνια ζωή.

Πόσο μεγάλη καί ἀπροσμέτρητη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

Νέο ἐρμηνευτικό Βοήθημα γιά Ἀγιογραφικές συνάξεις

Ἐπιστολή τῆς Ἀγάπης τοῦ μαθητοῦ τῆς Ἀγάπης, τοῦ ἀποστόλου καί εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Σελίδες 256.

Τιμᾶται εὐρώ 8.

Γιά παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Γιά τόν μακαριστό Μητροπολίτη Νικοπόλεως Μελέτιο
καί τόν διάδοχο, πού περίμενε κλήρος καί λαός

Ποιοί ἐκτιμοῦν τούς ἐκλεκτούς;

Μελέτιος: Ἀγωνιστής τῆς ἀγιότητας

● Ὅσοι τόν ἔζησαν ἀπό κοντά ἔχασαν ἕναν πολύτιμο πατέρα. Ἀσκητής βαθέος ἠσυχαστικοῦ φρονήματος, ἱερέας μέ ταπεινώση καί εὐθύτητα ἐνώπιον τῶν μυστηρίων, ἐπίσκοπος μέ συναίσθηση γιά τήν εὐθύνη τῆς ποιμαντικῆς του ἀποστολῆς.

● Γιά τά μέτρα τοῦ κόσμου ὁ Μητροπ. Μελέτιος ὑπῆρξε ἄνθρωπος ξεχωριστῆς εὐφυΐας, βαθιάς καλλιέργειας, μοναδικῆς παιδεύσεως. Μέ τά μέτρα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε ἀγωνιστής τῆς ἀγιότητας.

● Μέ πίστη καί διακριτικότητα, εὐλάβεια καί λεβεντιά, πάσχισε γιά τή σημερινότητα τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Πάλεψε νά καταδείξει τό πρόσωπο τοῦ σωτήρα Χριστοῦ καί νά ἀνάψει στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός τή φλόγα τῆς ἀναζήτησής Του μέ ὑλικό τή συγχρονικότητά μας.

● Στίς παλιές ἐρωτήσεις ἔδινε τίς καινές ἀπαντήσεις. Στίς νέες ἀναζητήσεις ἀποκρινόταν μέ τή σοφία τῆς παλιάς παραδόσεως. Ὅχι μέ εὐκολίες, ὄχι ἀσύστολα. Μέ διάκριση καί ἀγωνία. Μέ προσευχή καί φόβο Θεοῦ.

● Ὁ Μητροπολίτης Μελέτιος δίδαξε μέ τό ἦθος του, παραδειγματίσε μέ τήν τόλμη του. Χάραξε δρόμους εὐθύνης. Μένει νά φανεῖ πόσο ἀπό μᾶς ἀντέχουμε νά τούς βαδίσουμε...

(περιοδικό «Σύναξη», τεύχος 123, Ἰούλ-Αὐγ. 2012)

Ἀποχαιρετισμός εὐγνωμοσύνης

● Κορυφαῖος ἀξιόπιστος φίλος καί σύντροφος ὑπῆρξε στό δικό μου βίο ὁ γέρον-

τάς μου Μελέτιος. Τόν γνώρισα πολύ ἀργά. Μόλις πρὶν ἀπό ἑπτὰ χρόνια. Τόν γνώρισα ὡς τόν κατ' ἐξοχὴν ἅγιο τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. Καί ὡς τόν πιό μορφωμένο συμπατριώτη μας, καθώς διάβαζε, ἔγραφε καί μιλοῦσε δεκατρεῖς (13) ξένες γλώσσες!

● Τόν ἔστειλαν στήν Πρέβεζα, μέ τήν πεποίθηση ὅτι δέν θά ἄντεχε τήν κατακραυγή γιά ὅσα εἶχαν προηγηθεῖ, καί ὅτι θά ἔφευγε, ἔχοντας στό μεταξύ ἐκτονώσει τήν ἀναταραχή τῆς τοπικῆς κοινωνίας.

Ὅμως ἐκεῖνος, μαζί μέ τούς πιστούς καί ἄξιους συνεργάτες του, ἄντεξε! Ἀποκατέστησε τό κῦρος καί τήν ἀγιότητα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Καί ἀναδείχθηκε στή συνείδηση τῶν πιστῶν του ὡς ὁ ἀληθινός ἅγιος καί πανταχοῦ παρῶν συμπαράστατης, ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη καί πόνος.

● Ἐπανελημμένα ἔχω συνομολογήσει, ὅτι τήν ἰσχυρότερη συγκινησιακή ἔξαρση νιώθω καί βιώνω, ὅταν, λίγο προτοῦ νά πάρω στά χέρια μου, γιά νά περιφέρω ἀνάμεσα στους πιστούς τό δισκοπότηρο τῶν Ἁγίων, συγκλονίζομαι, καθώς πλησιάζω ἕναν πρὸς ἕναν τούς πιστούς, ἐντός τοῦ ναοῦ, μέ τήν ἀνυπόκριτη εὐχή: «Συγχωρήσατε, ἀδελφοί καί ἀδελφές, ὅ,τι σᾶς ἔχω πικράνει. Τοῖς μισοῦσι καί ἀγαπῶσιν ἡμᾶς, ὁ Θεός συγχώρησον καί εὐλόγησον».

Ἐκεῖνες τίς συγκλονιστικές γιά μένα στιγμές, ὁ νοῦς μου πειθαναγάζει στήν παραδοχή, ὅτι αὐτήν τήν ἀνυπόκριτη παράκληση ὀφείλω καί ἐνώπιον τῶν χρυσοσοστολίστων ὑβριστῶν τῆς Διαθήκης τοῦ Ἰησοῦ.

● Αὐτήν τήν δημόσια ἐξομολογητικὴν παραδοχή ὀφείλω νά καταθέσω τώρα ἐδῶ, ὡς τό ὕστατο χρέος μου ἐνώπιον τῆς ἁγίας ψυχῆς τοῦ γέροντά μου Μελετίου. Τοῦ ὄντως ἁγίου ἐπισκόπου Νικοπόλεως

καί Πρεβέξης. Τοῦ κατ' ἔξοχὴν ἁγίου, πού ὁ Θεός με εὐλόγησε νά γνωρίζω καί νά ἐκτιμῶσω.

● Θά παραμείνει ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἁγιότητας ἑνὸς μοναδικοῦ γιὰ τὴν δική μας ἐποχὴ ἐπισκόπου, καί ἡ ἀγάπη καί ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ποιμνίου του, πού μέ συντριβὴ προσήλθε καί προσκύνησε τό ἅγιο σκήνωμά του.

● Θά τόν κρατήσω στή μνήμη μου: τόν ὄντως ἅγιο τῆς δικῆς μας ἐποχῆς, πού πικρίες πολλές γεύθηκε στή μίσηρη ζωὴ μας, ὅμως μέ σταθερὴ τὴν πίστη του στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

(πατήρ Κωνσταντῖνος Μπέης, περιοδικό «Συνήγορος», τεύχος 91/2012)

Ἐκλεκτός τῆς Ἱεραρχίας ὄχι ὁ ἐκλεκτός τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ!

● Ἡ Ἱεραρχία ἀποφάσισε νά μὴν ἐκλέξει γιὰ τὴ Μητρόπολη Νικοπόλεως καί Πρεβέξης τόν π. Θεοδόσιο Μαρτζοῦχο, ἕναν ἄνθρωπο πού ὑπηρετεῖ μέ ἀφοσίωση στή Μητρόπολη αὐτὴ ἐπὶ τριάντα δύο ὁλόκληρα χρόνια, πού τόν ξέρουν καί οἱ πέτρες ἐκεῖ, ἕναν ἄνθρωπο πού σκέφτεται, πού ἔχει παιδεία, πού ἔχει ποιμαντικὴ ἀγωνία, καί κυρίως πού ξέρει σέ ποιά ἐποχὴ ζεῖ. Ἄντ' αὐτοῦ ἐξέλεξε...

● Γιά ὅσους ξέρουν, ἔστω καί λίγο, τὰ ἐκκλησιαστικά, ἡ ἐκλογή αὐτὴ δέν ἀποτελεῖ ἐκπληξη. Τό ἀντίθετο θά μᾶς ἐξέπληττε. Ἡ Ἱεραρχία ἐν προκειμένῳ λειτούργησε κανονικά, σέ ταύτιση μέ τόν ἑαυτό της, ἀφοῦ φαίνεται σάν γραφειοκρατικός μηχανισμός, πού τό μόνο τό ὁποῖο τόν ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἀναπαραγωγή του στήν ἐξουσία.

Χρειάζεται ἄρα ὡς μέλη τῆς ἀνθρώπων συμβατικούς, ἄχρωμους, ὑποταγμένους, δουλικοῦς.

● Ἕνας ἐπίσκοπος, πού θά ἀγωνιοῦσε καί θά προβληματιζόταν γιὰ τό πῶς θά κηρύξει τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στοὺς σημερινούς ἀνθρώπους, θά ταράξει τὴν ἡσυχία τῶν ὑπολοίπων, θά τοὺς βάλλει σέ μπελάδες. Εἶναι φυσικό νά μὴν τόν θέλουν.

Ἄλλωστε ὅσοι ἐκλέγονται δέν ἐκλέγονται ὡς ποιμένες, ἀλλὰ ἀποστέλλονται ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ὡς νομάρχες - ἰσόβιοι βέβαια καί μισθοδοτούμενοι ἀπὸ ἄλλη ἀρχὴ, ἀπὸ τό ἐλληνικό κράτος.

● Ἕνας ἄνθρωπος, σάν τόν μὴ ἐκλεγέντα (π. Θεοδόσιο) ὑποψήφιο στήν Πρεβέξα, ὁ ὁποῖος τηρεῖ τόν λόγο του, τό “ναί” του εἶναι ναί καί τό “ὄχι” ὄχι, ποτέ δέν θά γινόταν τοῦ χειριοῦ τους. Πίσω λοιπόν ἀπὸ τὴ μὴ ἐκλογή τοῦ π. Θεοδοσίου Μαρτζοῦχου κρύβεται ἀπλούστατα ὁ φόβος τοῦ γραφειοκράτη.

Ἡ ἀδιαφορία τῆς ἐκκλησιαστικῆς γραφειοκρατίας γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ εἶναι τόση, πού δέν νοιάζει ἂν μέ τὴν ἐκλογή πού ἀποφάσισε διακινδυνεύει τό ξήλωμα, ἐκ τῶν πραγμάτων, ἐν μιᾷ νυκτί, τοῦ ἔργου πού μέ πολύ κόπο ἔχει συντελεστεῖ ὄλα αὐτὰ τὰ χρόνια στή Μητρόπολη Πρεβέξης, μοναδικό σχεδόν σέ ὅλη τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ψιλὰ γράμματα...

● Πολλοὶ ἱεράρχες τό μόνο πού τοὺς νοιάζει εἶναι νά κρατιοῦνται ἀπὸ τὴν πατερίτσα τους μέχρι βαθυτάτου γήρατος καί νά πηγαίνουν στὰ πανηγύρια καί τὰ ὀνομάστηρια ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου καί νά ἐπιδεικνύουν τὰ νέα ἀποκτήματα τῆς γκαρνταρόμπας τους. Τό θέμα εἶναι τί πρέπει νά κάνουν οἱ ἱερεῖς, αὐτοὶ τουλάχιστον πού ξέρουν γιὰ ποιό λόγο ἔγιναν ἱερεῖς... Στό τέλος τέλος μαθητές τοῦ Ἐσταυρωμένου δέν εἶναι;

Κάθε μέρα ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴ μνήμη ἑνὸς μάρτυρα, καί αὐτοὶ δέν δέχονται νά χάσουν λίγο ἀπὸ τό μεσημεριανό τους ὕπνο; Νά αὐτοοργανωθοῦν πρωτοβουλιακά καί νά συζητήσουν ἄφοβα, νά σκεφτοῦν τό ἔργο τους στή σύγχρονη κοινωνία, νά βροῦν τρόπους νά καλέσουν τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους νά ἀκολουθήσουν τόν Χριστό, μέ κύριο στόχο νά ζήσει ἐπὶ τέλους ἡ Ἐκκλησία στήν ἐποχὴ μας...

(Σταῦρος Ζουμπολάκης, ἐφημερίδα «Καθημερινή», 14 Ὀκτ. 2012)

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Γιά τά μωρά ἢ γιά τούς μεγάλους;

Αναγκαῖο γιά ποιόν εἶναι τό **ὄπλο**; Γιά τά μωρά καί τά βρέφη ἢ γιά τούς ἔχοντες ἡλικία στρατεύσεως καί πολέμου; Εἶναι ἀδιανόητο νά φορτώνουμε πανοπλία σέ ἓνα **μωρό τῆς ἀγκαλιᾶς**. Ὁχι, διότι δέν κινδυνεύει καί αὐτό, ἀλλά διότι δέν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ καί ν' ἀντιμετωπίσῃ τήν ὁποιαδήποτε ἐπίθεσι.

Στήν Ἐκκλησία τά ὄπλα τά πνευματικά εἶναι γιά ὅσους ἔχουν συνείδησι τοῦ ἀγώνα. Παράδοξος ἀγώνας, νεοφανῆ καί ἅγια τά ὄπλα του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει νά ντυθοῦμε τήν **πανοπλία** τοῦ φωτός (Ἐφεσ. στ' 11).

Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος μεταξύ ὄλων τῶν ὄπλων δυνατώτερο θεωρεῖ ἐκεῖνο, πού τό προσφέρει ὁ Χριστός στό τραπέζι τῆς Ἐκκλησίας Του. Εἶναι ἡ **θεία Κοινωνία**. «*Καينὴ τῶν ὄπλων ἢ φύσις, ἐπειδὴ καί καινός τῆς μάχης ταύτης ὁ τρόπος. Καί οὐ μόνον ὄπλα κατεσκεύασε, ἀλλά καί τράπεζαν ἠτοίμασεν ὄπλου παντός δυνατωτέραν*» (Ε.Π.Ε. 30,390). Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς : Τά ὄπλα μας εἶναι καινούργια, ἀφοῦ καί ὁ πόλεμος μας εἶναι καινοφανῆς. Καί δέν κατασκεύασε μόνο ὄπλα γιά πόλεμο, ἀλλά ἐτοίμασε καί τράπεζα, πιό δυνατὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο ὄπλοστάσιο.

● Ἄν, λοιπόν, εἶναι ὄπλο ἡ θεία Κοινωνία, γιά ν' ἀντιπαλαίῃ ὁ πιστός, ἐνισχυμένος μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νά μὴ γίνεταί «*θηριάλωτος ὑπὸ τοῦ νοητοῦ λύκου*», γεννιέται αὐτόματα τό ἐρώτημα:

Ἡ θεία Κοινωνία γιά ποιούς εἶναι περισσότερο, γιά τά βρέφη τῆς ἀγκαλιᾶς, ἢ γιά τούς μεγαλύτερους, πού βρίσκονται ἀντιμέτωποι μέ τούς πειρασμούς;

Εἶναι **βραβεῖο** γιά τά μωρά, πού φυσικά δέν ἔχουν ἀκόμα προσφέρει τίποτε, ἢ εἶναι **ἐνίσχυσις** καί ἐνδυναμωσις τῶν ὄπλιτων τοῦ Χριστοῦ, ὅσων, δηλαδή, ἔχουν κατανοήσει τήν πάλη γιά τήν ἀγιότητα καί τήν αἰώνια ζωή;

● Ἀνάγκη τῆς θείας Κοινωνίας πρωτίστως ἔχουν **οἱ γονεῖς**, ὕστερα τά μωρά. Δέν ἔχουν προσωπικὲς ἁμαρτίες τά **ἀγκαλοφορούμενα βρέφη**. Φυσικά, δέν εἶναι κακό νά κοινωνοῦν. Δέν ἔχουν συνείδησι ὅτι ἀναπνέουν, ἀλλοίμονο ὅμως ἂν δέν ἀναπνέουν· ἔτσι δέν ἔχουν συνείδησι ὅτι μεταλαμβάνουν Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ἀλλ' ἄς μεταλαμβάνουν, ἀγιαζόμενα «*ἔτι καί ἔτι*».

Στήν ὄλη ὁμως ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας καί, εἰδικά, τῆς μετοχῆς στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τόν πρῶτο λόγο ἔχει ἡ **ἐλευθέρα βούλησις** τοῦ μετέχοντος. Καί ἐδῶ τίθεταί τό θέμα ἂν καί κατὰ πόσον ἡ θεία Κοινωνία τῶν βρεφῶν ἐμπεριέχει τή **συνέργεια** τοῦ κοινωνοῦντος στό Κοινωνούμενο. Δικαιολογούμεστε, ἰσχυριζόμενοι ὅτι τήν ἐλευθερία τῶν βρεφῶν (ἀνύπαρκτη ἀκόμα) τήν ἀντικαθιστοῦν οἱ γονεῖς ἢ ὁ ἀνάδοχος. Μακάρι νά ἦταν ἔτσι!

● Ἐρωτᾶται: Οἱ γονεῖς μέ τά μωρά στήν ἀγκαλιά ἔρχονται στή θεία λειτουργία γιά **νά ἐκκλησιασθοῦν οἱ ἴδιοι**, ἢ γιά νά τηρήσουν ἀπλῶς ἓνα τυπικὸ ἔθιμο, ὅτι πρέπει τό μωρό νά κοινωνήσῃ μερικὲς φορές μετά τό βάπτισμα;

Ἄν λαχταροῦν τόν ἐκκλησιασμό, γιατί πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ δέν ἐκκλησιάζονταν; Καί γιατί μετά ἀπὸ λίγο συνήθως ἐξαφανίζονται;

● Ἄν πάλι οἱ γονεῖς ἀποβλέπουν στό **νά συνηθίσῃ τό παιδί** στὸν ἐκκλησιασμό, γιατί **ἀγκαλοφορούμενα** μὲν παιδιὰ βλέπουμε στοὺς ναοὺς, **χειροαγωγόμενα** ὁμως παιδιὰ σπανίως βλέπουμε;

Φέρουν τά παιδιά ως μωρά στην ἐκκλησία, καί ὅταν γίνουν νήπια, ἀπό 4 ἐτῶν καί πάνω, τά πηγαίνουν ἄλλοῦ κατά τήν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας. Τότε, πού **πρέπει καί μπορεῖ** τό παιδί, ὡς νήπιο ἢ ὡς μικρός μαθητής, νά ἀγαπήσῃ τόν ἐκκλησιασμό, τότε δέν ὀδηγοῦνται πιά ἀπό πολλούς γονεῖς στην ἐκκλησία.

Ἐπίσης ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὡς προτρέπει τούς γονεῖς: «*Ἐν ἐκκλησίᾳ χειραγωγῶν ἄγε. Σπούδασον αὐτόν ἄγειν... Ὅψει αὐτόν γανύμενον καί πηδῶντα καί χαίροντα, ὅτι ἅ πάντες ἀγνοοῦσιν οἶδεν οὗτος, καί προλαμβάνοντα καί ἐπιγινώσκοντα καί μεγάλα κερδαίνοντα*» (Ε.Π.Ε. 30,662). Μετάφρασις: Νά ὀδηγῆς τό παιδί ἀπό μικρό στην ἐκκλησία. Μέ σπουδή καί φροντίδα νά τό φέρῃς. Θά τό δῆς νά χοροπηδᾷ ἀπό τή χαρά του, ἀφοῦ τόσα πού ἄλλοι τό ἀγνοοῦν, αὐτό τό ξέρεῖ. Προτού ἀκόμα λεχθῶν τά λόγια στην ἐκκλησία, τό ξέρεῖ καί τό κατανοεῖ καί κερδίζει ἔτσι πολλά.

● Δέν πρέπει νά ἐρχονται τά βρέφη στό Ναό; Κανείς δέν εἶπε κάτι τέτοιο. Ἄλλ' ὅταν ἡ ὅλη **ἡσυχία** καί ἡ κατάνυξις τῆς **Λειτουργίας** καλύπτεται ἀπό τό κλάμα δεκάδων βρεφῶν, τότε ὑπάρχει πρόβλημα.

Ἐπίσης, ἀντί **κηρύγματος**, εἶναι ὑποχρεωμένο τό ἐκκλησιασμά ν' ἀκούῃ τίς εὐλογημένες μέν σέ ἄλλες περιπτώσεις φωνοῦλες τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἐνοχλητικές ὅμως στή λατρευτική σὺνάξι, τότε ὁπωσδήποτε καλεῖται ὁ λειτουργός νά δώσῃ λύσι σέ ὑπαρκτό **ποιμαντικό πρόβλημα**.

—*Διώχνετε τά παιδιά ἀπό τήν ἐκκλησία!*

Εἶναι ἡ φρόσις γονιῶν πρός εὐλαβῆ λειτουργό, πού δέν μπορεῖ νά συνεχίσῃ μέ δεκάδες μωρά νά κλαῖνε. Συνηγοροῦν δέ καί ἄλλοι, πού θλίβουν τό λειτουργό, λέγοντας, ὅτι... διώχνει τά παιδιά ἀπό τήν ἐκκλησία! Καί ἄλλοι,... εὐλαβέστεροι τοῦ ἱερέως, δίνουν ἄλλες ἐξηγήσεις: «*Τό κλάμα τῶν μωρῶν εἶναι ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων...*»!

● Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ καί **προσκαλεῖ τά παιδιά**. Σέ ὅσους σήμερα ἐμποδίζουν τά παιδιά καί τούς νέους (ὄχι τά μωρά!) νά ἐρθοῦν στόν Χριστό, καί εἶναι πολλοί αὐτοί, ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία τήν αὐστηρή προσταγή τοῦ Χριστοῦ: «*Ἄφετε τά παιδιά ἐρχεσθαι πρός με καί μή κωλύετε αὐτά*» (Ματθ. ιθ' 14).

Ἐπίσης ὁ δέ λειτουργός, ὡς καλός ποιμένας, θυμᾶται πάντοτε τήν ποιμαντική προσταγή τοῦ Χριστοῦ: «*Βόσκει τά ἄρνια μου*» (Ἰωάν. κα' 15). Στήν περίπτωσι τῶν βρεφῶν ἡ ποιμαντική τοῦ σοβαροῦ λειτουργοῦ εἶναι διαφορετική.

● Θά μποροῦσε νά ἐκτελεστῇ **μουσική** ἐκδήλωσις ἢ σοβαρή **θεατρική** παράστασις, ἄν ἀπό κάτω εἴκοσι μωρά ἐκλαιγαν ἀκατάπανστα; Κατώτερη εἶναι ἡ **θεία Λειτουργία**; Τά μωρά δικαιολογημένα κλαῖνε. Τά βρέφη δικαιολογημένα τρέχουν. Ἐπίσης βρεθῆ ὅμως τρόπος νά μήν ἀποσπάται ἡ προσοχή καί ἡ προσεχνή τῆς θ. λατρείας.

● Πῶς; **Ὅχι μέ ἀπαγόρευσι**. Ἄν εἶναι ἔγκλημα φρικτό ν' ἀπαγορεύεται σέ κυφορούμενα βρέφη νά μποῦν στή ζωή (ἀφοῦ τά σκοτώνουν μέ τίς **ἐκτρώσεις!**), πνευματικό ἔγκλημα εἶναι ν' ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος τῶν παιδιῶν στό λειτουργικό χῶρο. Τά **ἀγγελούδια** δέν τά βγάζουμε ἔξω. Τά τιμᾶμε, κατασκευάζοντας εἰδικό γι' αὐτά καί γιά τούς γονεῖς τους **χῶρο λειτουργικῆς φιλοξενίας**.

Εὐλαβεῖς πρεσβύτεροι τό ἔχουν κάνει. Κάποιο εἰδικό παρεκκλήσι ἢ ἄλλος χῶρος στόν πρόναο ἢ παραπλευρῶς, **εὐπρεπισμένος** κατάλληλα, καί στίς μητέρες θά εἶδνε ἄνεσι καί ξεκούρασι, ἀλλά καί οἱ ἐκκλησιαζόμενοι δέν θά ἐνοχλοῦνταν ἀπό τό ἀναπόφευκτο κλάμα τῶν μωρῶν.

Ἐκεῖνο πάντως, πού ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι νά βλεπῆ ὅλους **τούς γονεῖς μέ τά παιδιά τους** νά ἐκκλησιαζῶνται.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀπόδειξις γνησιότητας

Β' Κορ. στ' 5-10

Δείγματα εὐσεβείας (στ. 6)

Διάκονος τοῦ Θεοῦ ὁ Παῦλος. Καί ὡς διάκονος τοῦ Θεοῦ δέν θά μπορούσε νά μή μιῆται τό Χριστό σπίν καθαρότητα τῆς ζωῆς καί σπίν ἀγάπη. «Ἐν ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν πνεύματι ἀγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ» (στ. 6). Ἐπίδοσις σπίν ἀπλοελληνική: «Φανερόνουμε τί διακονία μας μέ ἀγνότητα, μέ κατανόηση, μέ εὐσπλαχνία, μέ καλωσύνη, μέ διάθεσι ἀγία, μέ ἀγάπη ἀνυπόκριτη».

• Ἄν ἡ ζωή τοῦ Παύλου ἦταν ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ (Γαλ. β' 20), τότε ἀστραφε ἀπό καθαρότητα. Σπίν καθαρή ἐπιφάνεια τῆς ἀγίας του ψυχῆς καί μορφῆς καθρεφτιζόταν τό κάλλος τῆς μορφῆς τοῦ Ἰησοῦ.

Ἄγνος ὁ Παῦλος! Ἄγνος στό σῶμα. Καθαρή ἡ λειτουργική προσφορά του. Καθαρά τά χέρια του ἀπό κάθε εἶδους φιλαργυρία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἀγνότητα ἐνταῦθα ἡ σωφροσύνη πάλιν ἡ τήν ἐν πᾶσι καθαρότητα, ἡ τό ἀδωροδόκητον ἡ καί τό δωρεάν τό εὐαγγέλιον κηρύττειν» (Ε.Π.Ε. 19,332). Μετάφρασις: Ἄγνότητα ἐδῶ ἐννοεῖ ἡ τήν ἐγκράτεια πάλι ἡ γενικά τήν καθαρότητα ἡ τό ἀδωροδόκητο ἡ τήν κίρυξι τοῦ Εὐαγγελίου χωρίς κανένα ἀντάλλαγμα.

• Σπίν ἀγνή ψυχὴ καταυγάζεται τό φῶς «τό τῆς γνώσεως». Ἐδῶ «γνώσις» εἶναι ἡ ἐπίγνωσις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ἡ δυνατότητα γιά κατανόηση τοῦ μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ζήτησε καθαρή καρδιά, γιά νά διεισδύῃ ἡ θεὰ τοῦ μυστηρίου: «Μακάριοι οἱ καθαροί τῆ καρδία, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται» (Μαθ. ε' 8).

Χωρίς ἀγία ζωή, ὁ Χριστιανισμός εἶναι θρησκεία, ἀνακατεμένη μέ βρωμίες. Μιά θεωρητική θεολογία. Μιά ἰδεολογία. «Θρησκεία καθαρά καί ἀμίαντος παρά τῷ Θεῷ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὄρφανούς καί κήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἀσπιλον ἑαυτόν τρεῖν ἀπό τοῦ κόσμου» (Ἰακ. α' 27).

«Ἐν ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν πνεύματι ἀγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ». Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Τί ἐστίν, “ἐν γνώσει”; Ἐν σοφίᾳ τῇ παρά τοῦ Θεοῦ δεδομένη, τῇ ὄντως γνώσει· οὐ καθάπερ ἐκεῖνοι οἱ δοκοῦντες εἶναι σοφοί καί τῇ ἔξωθεν παιδεύσει κομπάζοντες, ταύτη δέ ἐλατιούμενοι» (Ε. Π.Ε. 19,332). Μετάφρασις: Τί σημαίνει «ἐν γνώσει»; Μέ σοφία ἀπό τόν Θεό· μέ πραγματική γνώσι. Ὅχι ὅπως ἐκεῖνοι, πού νομίζουν πῶς εἶναι σοφοί καί κομπάζουν γιά τή μόρφωσί τους, ὑστεροῦν ὅμως στή θεϊκή γνώσι καί ἐπίγνωσι.

Χωρίς Πνεῦμα Ἅγιο, χωρίς ταπείνωσι, καθαρότητα καί θεῖο φωτισμό, μπορεῖ νά ὑπάρχη ζῆλος θρησκευτικός, ἀλλά χωρίς ἐπίγνωσι. «Μαρτυρῶ αὐτοῖς, ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» (Ρωμ. ι' 2).

• Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καθαρίζει τήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καί τήν καθιστᾷ ἀγνή. Φωτίζει τό νοῦ καί τόν ὀδηγεῖ σπίν ὄντως σοφία. Κατευθύνει τά πόδια σέ «πᾶν ἔργον ἀγαθόν», ὥστε νά λειτουργῇ ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη. Φιλτράρει τήν καρδιά, ὥστε νά δείκνῃ μακροθυμία. «Ἐν ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν πνεύματι ἀγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ» (στ. 6).

Ὡς παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σπίν ζωή τοῦ Παύλου μπορούν νά ἐκληφθοῦν καί τά χαρίσματα. Ἄλλ' αὐτά δέν λειτουργοῦσαν κατά μαγικό τρόπο. Ὁ ἴδιος μέ τή ζωή του γινόταν δοχεῖο ἄξιο θεῶν χαρισμάτων.

Δείγματα δυνατοῦ κηρύγματος (στ. 7-8)

Διάκονος τοῦ Θεοῦ ὁ Παῦλος. Διακονοῦσε μέ ταπείνωσι τήν ἀλήθεια, ἀλλά καί μέ δύναμι ὑπερασπιζόταν τήν ἀλήθεια. Ἦταν ἀκατάβλητος, διότι μέσα του ἔκρυβε τή δύναμι τοῦ Χριστοῦ, καί μάλιστα μέ «ὑπερβολήν». «Ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διά τῶν ὀπλῶν τῆς δικαιοσύνης»

τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν» (στ. 7). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Φανερόνουμε τή διακονία μας μέ λόγο ἀληθινό (ἀνόθευτο, γνήσιο), μέ δύναμι Θεοῦ, μέ τὰ ὄπλα τῆς ἀρετῆς στό δεξιό χέρι γιά ἐπίθεσι καί στό ἀριστερό γιά ἄμυνα».

● Ὁ λόγος τοῦ Παύλου ἦταν λόγος τῆς Ἀλήθειας. Λόγος, πού κηρύττει τήν Ἀλήθεια, τόν Ἰησοῦ Χριστό, πούναί ἡ Ἀλήθεια.

Λόγος ἀνόθευτος, σαφής καί κατανοητός.

Λόγος «πιστός» ἐπέθε τούς ἀνθρώπους.

Ὁ κόσμος πιστεύει στήν Ἀλήθεια, ὅταν διαπιστώνη δύο συνέπειες:

● Ἡ μία εἶναι ἡ πίστις ἐκείνου, πού τόν προβάλλει. Φαίνεται ἐκεῖνος, πού λαλεῖ μέ πίστι, ὅπως καί ὁ ἄλλος, πού ρητορεύει περί τήν Ἀλήθεια. Ὁ ἕνας ἅγιος, ὁ ἄλλος ἐπαγγελματίας.

● Ἡ ἄλλη, εἶναι ἡ μετάφρασις τοῦ λόγου σέ ἀγάπη: «Ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός» (Ἐφεσ. δ' 15).

● Ὁ διάκονος τοῦ λόγου εἶναι ὁ πλῆσιμος. Ἐχει τήν πανοπλία τοῦ Πνεύματος. Ἐδῶ ὁ Παῦλος λέει, ὅτι διέθετε καί τὰ δεξιά καί τὰ ἀριστερά ὄπλα: «Διά τῶν ὄπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν». Ὅπως στόν ἀνθρώπινο πόλεμο ἔχουμε τὰ ἀμυντικά ὄπλα καί τὰ ἐπιθετικά, ἔτσι ἔχουμε καί στόν πνευματικό.

Μέ τὰ ἀμυντικά ἀποκρούουμε τίς προκλήσεις, τούς πειρασμούς, τούς λογισμούς, τίς δυσκολίες, ἀμφισβητήσεις ἢ ἀρνήσεις.

Μέ τὰ ἐπιθετικά ἀπλώνουμε τό χέρι, γιά νά σπεύρουμε τό λόγο παντοῦ. Ἡ ἐπίθεσις δέν εἶναι πνευματικός ἱμπεριαλισμός· εἶναι διακονία ἱεραποστολῆς.

Στήν ἀρχαιότητα τὰ ἀμυντικά τὰ κρατοῦσαν μέ τό ἀριστερό χέρι (π.χ. τήν ἀσπίδα) καί τὰ ἐπιθετικά μέ τό δεξί (π.χ. τό δόρυ). Καί ὁ Παῦλος διακρίνει τὰ ὄπλα σέ δεξιά καί ἀριστερά. Θέλει νά καλύψῃ ὅλη τή ζωή τοῦ ἀγωνιστοῦ χριστιανοῦ, πού διαθέτει ὅλα τὰ πνευματικά ὄπλα.

● Ὁ διάκονος τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστός μιμητής τοῦ Χριστοῦ, δέν μπορεῖ νά ἔχη τήν ἐπιδοκιμασία, ἢ τήν ἀποδοκιμασία ὄλων. Εἶναι καί αὐτός «σμεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β' 34).

Ἄλλοι τόν χειροκροτοῦν, ἄλλοι τόν ἀποδοκίμαζουν. Ἄλλοι τόν τιμοῦν, ἄλλοι τόν ἐξευτελίζουν. Ἄλλοι τόν ἀκοῦνε, ἄλλοι τόν δυσφημοῦν. «Διά δόξης καί ἀτιμίας, διά δυσφημίας καί εὐφημίας, ὡς πλάνοι καί ἀληθεῖς» (στ. 8). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Φανερόνουμε τή διακονία μας μέ τήν τιμή, πού μᾶς δείχνουν οἱ πιστοί, ἀλλά

καί μέ τόν ἐξευτελισμό καί τήν καταφρόνησι ἐκ μέρους τῶν ἀσεβῶν, μέ δυσφήμισι, ἀλλά καί μέ ἐπιανο. Μέ τό νά χαρακτηριζώμαστε ἀπατεῶνες ἀπό τούς ἐχθρούς, ἀλλά καί γνήσιοι ἀπό τούς πιστούς».

Εἶναι γνώρισμα τῶν χριστιανῶν, νά μήν ἔχουν 100% τήν ἔγκρισι ἀπό τό λαό. Μόνο δικτάτορες ἐξασφαλίζουν ἐγκρίσεις μέ ἀπόλυτη πλειοψηφία. Οἱ χριστιανοί, πού σέβονται τήν ἐλευθερία καί πού γνωρίζουν, ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν πολλῶν προσκλίνει πρὸς τό κακό, ἀναμένουν μικρό ποσοστό ἀποδοχῆς καί ἐγκρίσεως.

Δέν ἐπιτρέπονται ψευδαισθήσεις τοῦ τύπου: «Διαθέτομε τό 97% τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ!» Ὁ Χριστός ἀκολουθεῖται ἀπό μικρή μειονοψηφία. Οἱ περισσότεροι ἢ Τόν ἀγνοοῦν, ἢ δέν Τόν ἀγαποῦν, ἢ Τόν βλασφημοῦν.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Χριστός ἔχει τή «δυσφημία» πολλῶν, γιατί ἔμειε περιμένουμε εὐφημομεία ἀπό ὄλους; Ἀλλοτε ὁ Χριστός μακαρίζει ὄσους δυσφημοῦνται καί ὄνειδίζονται, διότι εἶναι χριστιανοί: «Μακάριοι ἐστε ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς καί διώξωσι καί εἴπωσι πᾶν πονηρόν ρῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ» (Ματθ. ε' 11).

● Ὁ Παῦλος ζοῦσε αὐτή τήν ἐκ διαμέτρου ἀντίθεσι. Καί τόν ἔσερναν οἱ μέν στό κῶμα καί στίς πέτρες καί στή φυλακή, καί τόν σέβονταν οἱ δέ, μέχρι πού νᾶναι ἔτοιμοι νά θυσιαστοῦν γιά τό ὄνομα καί τό κήρυγμά του.

Δείγματα διωγμοῦ (στ. 9)

Διάκονος τοῦ Θεοῦ ὁ Παῦλος.

Ἄλλοι τόν ἀγνοοῦσαν, ἄλλοι τόν πίστευαν.

Ἄλλοι τόν ἔφταναν μέχρι τό γκρεμό, ὅπως τόν Κύριο οἱ Ναζαρνοί (Λουκ. π' 33), ἄλλοι τόν θαύμαζαν. Ἐκεῖνος αἰσθανόταν χαρά, διότι παιδεύεται γιά τό Χριστό, διότι ζῆ γιά τό Χριστό. «Ὅς ἀγνοοῦμενοι καί ἐπιγνωσκόμενοι, ὡς ἀποθήσκοντες καί ἰδοῦ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καί μὴ θανατούμενοι» (στ. 9). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Φανερόνουμε τή διακονία μας μέ τό νά μᾶς ἀπορρίπτουν, ἀλλά καί νά μᾶς ἀναγνωρίζουν. Φτάνουμε στό κελὸς τοῦ θανάτου, κι ὄμως ἐξακολουθοῦμε νά ζοῦμε. Βασανιζώμαστε, κι ὄμως τὰ βάσανα δέν μᾶς ἐπιφέρουν τό θάνατο».

● Πῶς νά μή θαυμάσῃς τόν Παῦλο, πού βρίσκεται σέ τέτοιες ἀντιθέσεις, σέ τόσα κύματα, σέ τόσες περιπέτειες, κι ὄμως διατηρεῖ τήν εἰρήνην καί τή χαρά του; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τί τοῖνυν ταύτης ἴσον γένοιτ' ἂν τῆς ζωῆς, ἐν ἡ τοσοῦτων ἐπιόντων δεινῶν, μείζων ἢ χαρά

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς

Ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιά τόν ὀρθόδοξο χριστιανό εἶναι ἀναγκαία, ὅσο ἀναγκαῖο εἶναι τό π ό τ ι σ μ α γιά τό δειντράκι. Δροσιζει καί ἀναπαύει τήν ψυχή. Ἐνισχύει καί παρηγορεῖ. Ἐρχεται πολλές φορές σέ δύσκολη θέσι ὁ χριστιανός, εἴτε ἀπό ἀρρώστια, εἴτε ἀπό ἀδικία, εἴτε ἀπό συκοφαντία, εἴτε ἀπό ἀθυμία καί ραθυμία. Χρειάζεται ἐνίσχυσι καί παρηγοριά. Τήν βρίσκει στήν ἀνάγνωσι τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ψυχή παρά τούς ρύακας ἐστηκυῖα τῶν θείων Γραφῶν καί ποτιζομένη διηνεκῶς, ἐκεῖνα τά νάματα καί τήν δρόσον τοῦ Πνεύματος ἐν ἑαυτῇ συνάγουσα, πρὸς πᾶσαν πραγμάτων περίστασιν ἀχείρωτος ἔσται... Εὐκόλως ἀποκρούεται τήν πύρωσιν τῶν παθῶν, ἀπό τῆς τῶν Γραφῶν ἀναγνώσεως ἱκανήν παρά κ λ η σ ι ν ἔχουσα*» (Ε.Π.Ε. 26,280). **Μετὰ φρασις:** Ψυχή, πού βρίσκεται κοντά στίς πηγές τῶν θείων Γραφῶν καί συνεχῶς ποτίζεται, καί συνάγει μέσα της τά νάματα καί τή δροσιά τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι ἔτοιμη νά ἀντιμετωπίσῃ κάθε δύσκολη περίστασι... Εὐκόλα ἐξουδετερώνει τό φούντωμα τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν. Παίρνει μεγάλη ἐνίσχυσι ἀπό τήν ἀνάγνωσι τῶν Γραφῶν.

Δυό εἶναι οἱ ἄμεσοι τρόποι ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό:

γίνεται;» (Ε.Π.Ε. 19, 340). **Μετὰ φρασις:** Τί λοιπόν θά μπορούσε νά ἐξισωθῆ μ' αὐτή τή ζωή, κατά τήν ὁποία, ἄν καί ἐμφανίζονται τόσα δεινά, ἡ χαρά γίνεται μεγαλύτερη;

Δείγματα αὐταρκειᾶς (στ. 10)

Διάκονος τοῦ Θεοῦ ὁ Παῦλος. Λύπη καί χαρά συμπορεύονται μαζί του. Ἄλλά καί ἡ φτώχεια μέ τόν πλοῦτο. Δέν εἶχε τίποτε. Τελείως ἀκτήμων. Τελείως ἀφιλάργυρος. Δέν ἀγαποῦσε τά ὑλικά. Δέν ἤθελε νά ἔχη τό παραμικρό. Κι ὅμως τά εἶχε ὅλα! «*Ὡς λυπούμενοι αἰεὶ δέ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοῦς δέ πλουτίζοντες, ὡς μηδέν ἔχοντες καί πάντα κατέχοντες*» (στ. 10).

● Μερικοί νομίζουν, ὅτι ὡς πλοῦτο ἐδῶ ἐννοεῖ τά πνευματικά. Φυσικά ἦταν πλούσιος σέ ἀρετές. Καί πλούτιζε καί τούς ἄλλους.

Ἄλλά καί στά ὑλικά ἦταν πλούσιος, χωρὶς νά ἔχη δικό του τίποτε.

ἽΟποιος δέν ἔχει τίποτε, τά ἔχει ὅλα. Πῶς; ἽΕχει τό Θεό, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν καί τρέφει τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ.

ἽΕχει τούς πιστούς ἀδελφοὺς, πού εἶναι ἔτοιμοι νά συνεισφέρουν γιά τό ἔργο τοῦ Εὐαγγε-

λίου καί γιά τή διακονία τῶν φτωχῶν (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 19,340-342).

● Γιατί τόση ἀγωνία γιά τό πῶς θά ζήσουμε; ἽΟποιος διαθέτει τή δεξιά μενῆ, δέν φροντίζει νά γεμίση μία σ τ ἄ μ ν α! ἽΟποιος πιστεύει στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, δέν φροντίζει νά γεμίση τό πορτοφόλι του ἡ τὸ βιβλιᾶριο τῆς τραπέζης.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὁ οὕτω τῷ βασιλεῖ τῶν πάντων φίλος, ὡς καί ἀπορρήτων κωνοεῖν τῷ Δεσπότη τῶν ἀγγέλων, πῶς οὐ πάντων εὐπορώτερος ἦν, καί πάντα εἶχεν;*» (Ε.Π.Ε. 19, 342-344). **Μετὰ φρασις:** ἽΕκεῖνος, πού ἦταν φίλος μέ τό Βασιλιά τῶν ὄλων, ὥστε νά τοῦ ἐμπιστεύεται καί ἀπόρρητα ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων, πῶς δέν ἦταν πλουσιώτερος ἀπό ὄλους; Δέν εἶχε τίποτε καί εἶχε τά πάντα.

ἽΑς γίνῃ σέ ὄλους παράδειγμα ὁ Παῦλος.

● ἽΙδίως σέ ὄσους δέν θέλουν νά κατανοήσουν, ὅτι ὅποιος ἔχει χρήματα, αὐτός κατέχει, δηλαδή, τά ἔχει ὑφαρπάσει.

● ἽΟποιος ἔχει πολλά, δέν ἔχει τίποτε. Γιατί δέν ἔχει τό Θεό. ἽΑφοῦ Θεός καί μαμωνᾶς δέν μποροῦν νά συνυπάρχουν (Ματθ. στ' 24).

• 'Ο ένας όταν έμεις Του μιλάμε διά τῆς προσευχῆς.

• 'Ο ἄλλος όταν Ἐκεῖνος μᾶς μιλάει διά τῆς Γραφῆς.

Μέ τή μελέτη τῆς Γραφῆς εἶναι σάν νά περπατᾶμε μέσα στόν παράδεισο καί ν' ἀκοῦμε τά βήματα τοῦ Θεοῦ. «*Ἡ τῶν Γραφῶν ἀνάγνωσις Θεοῦ ὁμιλία ἐστίν. Ὅταν οὖν ὁ Θεός τόν ἐν ἀθυμίᾳ παρακαλῆ, τί τῶν ὄντων αὐτόν εἰς ἀθυμίαν ἐμβαλεῖν δύναται;*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 26,280).

Μετὰ φρασις: Ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν εἶναι κοινωνία μέ τόν Θεό. Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἴδιος ὁ Θεός παρηγορῆ τόν πιστό σέ στιγμή ἀθυμίας, τότε ποῦ πράγμα μπορεῖ νά τόν βυθίση σέ κατάθλιψη;

• Ἡ κοινωνία μας μέ τόν Θεό διά τῆς μελέτης τῆς Ἀγ. Γραφῆς δέν εἶναι ἀπλῶς μιᾶ συζήτησις «*περί τινων θεμάτων*». Εἶναι ἀποκάλυψις, φανέρωσις τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, πού γίνεται ὄχι μέ κριτήρια γνωσιολογικά, ἀλλά πνευματικά.

Μπορεῖ ὀλιγογράμματος πιστός νά καταλαβαίνει τήν Ἁγία Γραφή καλύτερα ἀπό μορφωμένο κατά κόσμον ἐπιστήμονα. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος δοξολογεῖ γι' αὐτό τόν οὐράνιο Πατέρα. «*Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπό σοφῶν καί συνετῶν καί ἀπεκάλυψας αὐτά νηπίοις*» (Ματθ. ια' 25).

Νά δοξολογεῖτε καί νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τή δωρεά Του, πού λέγεται Ἁγία Γραφή.

• Μετὰ τή σάρκωσι τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου, τό σπουδαιότερο δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, πού ἀποτελεῖ τή σάρκωσι τοῦ λόγου τῆς ἀλήθειας ἀπό τόν σαρκωμένο Θεό Λόγο τῆς ἀγάπης.

Ἡ Ἐκκλησία τά δύο αὐτά δῶρα ἔχει πάνω στό θησιαστήριό της:

• Τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας.

• Καί τό Εὐαγγέλιό Του.

Τό ἅγιο Ποτήριο καί τήν Ἀγ. Γραφή.

• Εἶναι ἀνεξάντλητο τό μεταλλεῖο τῆς Γραφῆς. Κάθε φορά πού διαβάζεις

μιᾶ περικοπή, εἶναι δυνατόν ν' ἀνακαλύψης ἢ μᾶλλον νά σοῦ ἀποκαλύψῃ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νέους θησαυρούς. Τά λόγια τῆς Γραφῆς εἶναι ἀνώτερα χρυσίου καί ἀργυρίου (Ψαλμ. 118,72).

• Μέ τό χρυσάφι καί τό ἀσήμι ἀγοράζεις ὕλικά πράγματα. Μέ τά χωρία τῆς Γραφῆς ἀποκτᾶς πνευματικά ἀγαθά, τή χαρά ἐδῶ καί τήν ἀπόλαυσι στήν αἰώνια βασιλεία.

Καί αὐτοί, λοιπόν, ἀπεργοῦν;

Δικαίωμα ἐργαζομένων εἶναι ἡ ἀπεργία, ὅταν βέβαια ἀδικοῦνται κατάφωρα. Δικαίωμα δικό τους, ὄχι ἐμπόδιο τῶν ἄλλων. Ὁ ἀπεργός, δηλαδή, ὀφείλει νά σέβεται τήν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου, πού θέλει νά ἐργασθῇ. Ὅταν τό δικαίωμα μιᾶς ὁμάδας ἐργαζομένων στραγγαλίζῃ τό δικαίωμα ἄλλης ὁμάδας, τότε ἔχουμε μιᾶ μορφή δικτατορίας.

• Ἄλλ' ἂν ἀδικούμενοι μικρόμισθοι ἀναγκάζονται νά ἀπεργοῦν, εἶναι ἀδιανόητο νά ἀπεργοῦν ὅσοι ἀσκοῦν ὄχι ἐπάγγελμα, ἀλλά λειτούργημα.

• Ἐχει π.χ. δικαίωμα νά ἀπεργήσῃ ἡ μητέρα; Μπορεῖ, δηλαδή, νά διακόψῃ, ἔστω καί μιᾶ μέρα, τή στοργή καί τή φροντίδα γιά τά παιδιά της; Ὅπως ὁ ἥλιος

ἸΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

δέν κάνει ποτέ άπεργία, έτσι και ή άγάπη δέν κάνει ποτέ άπεργία.

● Έχει δικαίωμα ό **Λειτουργός τής Εκκλησίας** νά κάνει άπεργία; "Όσο και άν ό μισθός του κληρικού είναι μικρός, δέν έχει δικαίωμα νά μή χτυπά τήν καμπάνα, νά μή τελή τίς ακολουθίες, και πρό παντός νά μήν άγρυπνή για τίς άνάγκες του ποιμνίου του.

● Έχει δικαίωμα ό **στρατιωτικός** ή ό **άστυνομικός** νά κάνει άπεργία; "Όσο και άν άδικηται, δέν άφήνει τήν έπαλξι του καθήκοντος για άσφάλεια και τάξι στό Κράτος.

● Πολύ περισσότερο δέν έχουν δικαίωμα νά κατεβαίνουν σέ άπεργία αυτοί, πού τάχθηκαν νά διασφαλίζουν τή δικαιοσύνη στην Πατρίδα. Πρόκειται για τούς **δικαστικούς**. Δέν μπορεί, τή στιγμή πού έκκρεμοϋν έκατομμύρια δικαστικοί φάκελλοι, οί λειτουργοί τής δικαιοσύνης νά ανεβαίνουν στην έδρα μόνο μιά ώρα τήν ήμέρα (9 - 10 π.μ.)!

Είναι ύπαλληλική ή δικαστική έξουσία ή είναι **λειτουργία** και διακονία;

Άπό άρθρο έγκρίτου νομικού («Καθημερινή», φ. 10 Οκτωβρ. 2012) άναδημοσιεύουμε μερικούς άπό τούς λόγους, για τούς όποιους δέν δικαιούνται οί δικαστές νά κάνουν άπεργία.

● «Οί δικαστές δέν είναι έκτελεστικά όργανα· είναι διαμορφωτές τής έξουσίας. Άρνηση άσκησης αύτης τής έξουσίας άποτελεί κατάλυση του ίδιου του κράτους».

● «Άπεργίες δικαστών άπαγορεύονται ρητά άπό τό άρθρο 23 παρ. 2 του Συντάγματος».

● «Άπεργίες δικαστών είναι αντίθετες μέ τήν κοινοβουλευτική δημοκρατία, γιατί συνιστούν πράξεις αυτοαναίρεσης του ίδιου του κράτους».

● «Άπεργίες δικαστών είναι κοινωνικά άνομιμοποίητες και αυθαίρετες».

● Οί **δικαστές** στον τόπο μας, όπως και οί **βουλευτές**, άμείβονται σχεδόν πενταπλάσια άπό τούς άπλους δημοσίους ύπαλλήλους και δεκαπλάσια άπό τούς

χαμηλόμισθους έργαζομένους. Γιατί; Η διακονία δέν πληρώνεται, και μάλιστα πλουσιοπάροχα.

● Οί δικαστές είναι βέβαια και αυτοί άνθρωποι και έχουν, ως εργαζόμενοι, άνάγκη μισθού. Άς μή ξεχνούν όμως, ότι είναι συνειδητοί διάκονοι μιās δημόσιας λειτουργίας, ύπηρέτες του κοινωνικού συνόλου. Η έργασία τους, σπουδαία όπωσδήποτε, ένεχει και τό στοιχείο τής **άνιδιοτελους προσφορās**.

Η κοινωνία, μπροστά μάλιστα στη φοβερή οικονομική κρίσι, άπαιτεί:

● Άπό τούς **δικαστές** δικαιοσύνη (και στις οικονομικές άπολαβές).

● Άπό τούς **γιατρούς** εύαισθησία (όχι άλλο μαϋρο χρήμα μέ φακελλάκια!).

● Άπό τούς **κληρικούς** θυσία. Τουλάχιστον όχι άλλα «τυχερά», σέ μιά έποχή πού πολλοί άδελφοί μας δέν έχουν τήν... τύχη νά έχουν ένα κομμάτι ψωμί!.

Πούος έπρεπε, πούος έγινε;

Δημοκρατική διαδοχή δέν σημαίνει άπλως άλυσίδα άδιάκοπης κανονικής χειροτονίας. Σημαίνει και κάτι πολύ σπουδαιότερο. Σημαίνει **μεταφορά τής έπισκοπικης άγιότητας**.

● Ο ιερός Χρυσόστομος, ως πρεσβύτερος τής Άντιοχείας, σέ έναν άπό τούς λόγους του «εις Άνδριάντας», μιλώντας για τήν άπουσία του έπισκόπου Φλαβιανού, λέει: «Όταν εις τον θρόνον άπίδω τουτον έρημον όντα και κενόν του διδασκάλου, χαιρω τε όμου και δακρύω. Δακρύω μέν, ότι παρόντα ούχ όρω τον πατέρα· χαιρω δέ, ότι ύπέρ τής ήμετέρας άπεδήμησε σωτηρίας, και δήμον τοσοϋτον άπήλθεν όργης έξαρπάσαι βασιλικής» (Ε.Π.Ε. 32, 8). Μετά φρασις: "Όταν ρίξω ένα βλέμμα και δώ έρημο τό δεσποτικό θρόνο, άπόντα τό δάσκαλό μας, και δακρύζω και χαιρομαι. Δακρύζω μέν, διότι δέν βλέπω παρόντα τον πνευματικό μας πατέρα. Χαίρομαι δέ, διότι άπεδήμησε χάριν τής δικής μας σωτηρίας. Έφυγε για νά φροντίση για τήν άπαλλαγή τής πόλεως μας άπό τήν όργή του βασιλιά.

● Στην **Πρέβεζα** ο κληρός και ο λαός της Μητροπόλεως θρήνησε όταν είδε τον επισκοπικό θρόνο κενό. Η μορφή του μεγάλου πατέρα, του αγίου τόν βίον και σοφού τήν θεολογίαν **Μελετίου** απουσιάζει από τόν επίγειο θρόνο τής επισκοπής τους. Πώς νά μή θρηνοῦν; Ἡ ἐλπίδα, ὅτι ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος τους πρεσβείνῃ στόν οὐρανό ὑπέρ τοῦ ποιμνίου του, μειώνει τόν πόνο τής πνευματικῆς ὀρφάνιας.

Ἐκεῖνο ὅμως, πού δέν μπορεῖ ὁ κληρός και ὁ λαός τής Μητροπόλεως νά κατανοήσῃ, εἶναι: Γιατί στήν ἐκλογή **διαδόχου τοῦ μεγάλου Μελετίου** ἀγνοήθηκε πέρα γιά πέρα ἡ γνώμη και ἡ ἐπιθυμία τοῦ **ποιμνίου**; Ἄν ρωτοῦσαν οἱ ἐκλέκτορες τό ποιμνιο, μέ ἕνα στόμα, θά ζητοῦσαν ὅλοι διάδοχο τόν **ἀρχιμ. Θεοδόσιο Μαρτζοῦχο**, κληρικό (τολμάμε νά ποῦμε) μοναδικό, γνώστη τῶν ἐκεῖ προβλημάτων, ἀνύστακτο πνευματικό τῶν νέων, φωτισμένο νοῦ, ἐνάρετο ἱεουργό.

● Ἀποστολική διαδοχή σημαίνει, σὺν τοῖς ἄλλοις, **συνέχεια** τής προηγούμενης εὐλογημένης διαποιμάνσεως. Σημαίνει ἀκόμα **παραλαβή και παράδοσι** τοῦ μοναδικοῦ μηνύματος τής ἐν Χριστῷ σωτηρίας, κάθε φορά μέ καινούργια ἐκφορά.

Ἄπόστολος Παῦλος γράφει στό γνήσιο παιδί του Τιμόθεο: «Σύ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ» (Β΄ Τιμ. γ΄ 10).

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) και γιά τό ἔτος 2012.

- Στό λογαριασμό:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548
- Στό λογαριασμό:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

● Ἀποστολική διαδοχή μετά τήν κοίμησι τοῦ Μελετίου, γιά τήν ἀποστολική ἐκκλησία τής Νικοπόλεως, σημαίνει:

Τό γνήσιο τέκνο τοῦ Μελετίου, ὁ πρωτοσύγκελλός του, πού «παρηκολούθησε» τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ σοφοῦ Μελετίου, πού χειραγωγήθηκε ἀπό τόν διακριτικό Μελέτιο, αὐτός ἔπρεπε νά συνεχίσῃ τήν πορεία τής τοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

● Δέν ἔγινε αὐτό. Ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά ἐκλεγῇ ἄλλος. Ἄς μή δικαιολογοῦνται ὅμως ὠρισμένοι ἐκλέκτορες.

● Τό νά προσφέρεται ὁ Χριστός και οἱ **λειτουργικές Του δωρεές** κατά τρόπο εὐληπτο και **κατανοητό**, αὐτό φανερώνει ἀγιοπνευματική προσέγγισι, ὄχι κρίμα. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό ὑποδέχεται «ἐκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ» (Πράξ. β 6-8).

● Ἄς διερωτηθοῦμε ὅλοι πάνω στό χωρίο **Ἐβρ. ια΄ 38.**

Μόνο ὁ Χριστός εἶναι... μικρός;

Ἡλιος δέν ἔχει νά φοβηθῇ τίποτε, ἂν ἀνόητοι τόν **πετροβολοῦν** ἢ τόν **φτύουν**. Παραμένει ἀθικτος. Καί ὅταν ἀκόμα τόν ζωγραφίζουν νά κυλιέται στό βούρκο και νά εἶναι ἕνα κατασκότεινο τέρας, μέ τό ὄνομα ἥλιος!

● Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Ἥλιος, ὄχι ἀπλῶς ὁ **δημιουργός** τοῦ ἡλίου, ἀλλά τής **Θεότητος ὁ Ἥλιος**, τής ἀγάπης ὁ Ἥλιος.

● Παθαίνει τίποτε ὁ Χριστός, ἂν μέσα στούς αἰῶνες ἀσεβεῖς και ἐκφυλοῖ Τόν φτύουν και Τόν βρίζουν; Ὁχι.

● Μά ὅποιος **δέν Τόν ὁμολογεῖ**, αὐτός και ζημιώνεται και χάνεται. Ὁ χριστιανός ζῆ γιά τήν **ὁμολογία**. Καί ὁμολογία σημαίνει μαρτυρία γιά τό Πρόσωπο, διαμαρτυρία γιά τήν ἀλλοίωσι τής εἰκόνας τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κάποιος **ὁμοφυλόφιλος** στήν Ἀμερική, παντρεμένος μέ... ἄντρα ὁμοφυλόφιλο, πῆρε τή λάσπη τοῦ προσωπικοῦ του βούρκου και μ' αὐτῇν ζωγράφισε μιά ὁμάδα **ὁμοφυλοφίλων** μέ ἕνα ἀρχηγό ὁμοφυλόφιλο. Καί ἔδωσε, στήν μέν ὁμάδα, πού κατά τή φαντασία του ἔζησε στό Τέξας

της Ἀμερικής, τό ὄνομα Δώδεκα Ἀπόστολοι, στόν δέ ἀρχηγό τῆς ομάδας τό ὄνομα Χριστός! Τό ἐξάμβλωμα ἔγινε θεατρική παράσταση. Καί ἡ παράσταση ἦρθε νά παιχτῆ ἐδῶ, μέ τόν τίτλο Corpus Christi.

● Θά πῆτε: Τόσες φορές στούς αἰῶνες θέλησαν νά σπιλώσουν τόν **Ἄσπιλο**. Ματαιοπονοῦν ὁμως. Καί ὡς σταυρωμένο... γαΐδαρο Τόν ἀπεικόνισαν στούς πρώτους αἰῶνες, καί ἀρχισταναῖ Τόν ἀποκάλεσαν στήν ἐποχή Του. Ἄς ἀδιαφορήσουμε, λοιπόν. Μέ τίς ἀντιδράσεις μας διαφημίζουμε τά βέβηλα ἔργα ἀνωμάτων!!!

Λάθος! Λόγο θά δώση κάθε πιστός, πού γιά συγκεκριμένη βλαστήμια ἤ βεβήλωσι τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ δέν μίλησε καί δέν διαμαρτυρήθηκε.

● Ἄν τήν εἰκόνα **«Ἄξιόν ἐστίν»**, πού κατέβηκε στή Θεσσαλονίκη γιά τά 100 χρόνια ἀπό τήν ἀπελευθέρωσι τῆς Μακεδονίας, τήν ἄρπαξε κάποιος ἀνώματος καί τήν πετοῦσε στόν ὑπόνομο, θά τόν ἀφηναι; Γιατί τώρα, ὄχι ἄψυχη εἰκόνα, ἀλλά τό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἐπιτρέπουμε νά τό ρίχνουν σέ ἐλεεινή βεβήλωσι;

● Θά ἤθελε ὁ **πρωθυπουργός** νά ἀνεβῆ βουλευτής στό βῆμα τῆς Βουλῆς, καί νά τόν ἀποκαλέση κίναυδο, καί νά τόν ἐμφανίσῃ ὀργιάζοντα μέ ὑπουργούς ὁμοφυλόφιλους; Θά ἀφῆνε τήν ὀποιαδήποτε Ρεπούση νά λέη: **«Ἔχουμε ἐλευθερία ἐκφρασις»**.

Τώρα γιατί ἡ κυβέρνησις ἀφῆνει νά βεβηλώνεται τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί στέλνει διμοιρίες ΜΑΤ νά προστατεύουν τήν ὁμοφυλοφυλική παράσταση;

● Ὁ πιστός κληρός καί λαός περίμενε **δυναμικότερη ἀντίδρασι** τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντί τούτου, τή μέρα πού τό φρικτό ὄργιο στό θέατρο «Χυτήρι» ἦταν στό ἀποκορύφωμά του, ἡ ἱ. Σύνοδος συζητοῦσε, πῶς θά ἐπανέλθῃ στήν ἀρχιερωσύνη ὁ καθηρημένος Μπεζενίτης!!!

● Ἐνας νεαρός στό facebook του ἀλλοίωσε τό ὄνομα καί τό πρόσωπο τοῦ π. Παΐσιου. Κακῶς βεβαίως. Γιατί ὁμως, ἐδῶ δέν λειτούργησε ἡ καραμέλλα τῶν ἀσεβῶν, τό **«ἔχουμε ἐλευθερία τῆς ἐκφρασις»**; Θεωρήθηκε ἠλεκτρονικό ἔγκλημα, καί ὁ δράστης ὠδηγήθηκε στό αὐτόφωρο.

Ἄλλά τί εἶναι καί ὁ μεγαλύτερος ἅγιος μπροστά στόν Χριστό;

● Ἔχουμε τήν πεποιθήσι, ὅτι τό πιπιλιζόμενο **«περί ἐλευθερίας τῆς ἐκφρασις» μόνο, ναι, μόνο**, γιά τή βλασφημία καί τήν προσβολή τοῦ Χριστοῦ ἰσχύει!!!

● Οἱ χριστιανοί δέν εἴμαστε εὐγενέστεροι ἑνός Χρυσοστόμου, πού προτρέπει: **«Κολάσωμεν τῶν βλασφημῶν τήν μακίαν, σωφρονίσωμεν αὐτῶν τήν διάνοιαν, προνοήσωμεν αὐτῶν τῆς σωτηρίας. Μή παρίδωμεν τόν κοινόν ὑβριζόμενον Δεσπότην. Μέγα τι τέξεται τῇ πόλει κακόν τό τά τοιαῦτα παρορᾶν»** (Ε.Π.Ε. 31, 642). **Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς**: Ἄς τιμωρήσουμε τή μακίαν τῶν βλασφημῶν. Ἄς σωφρονίσουμε τή νοοτροπία τους. Ἄς φροντίσουμε γιά τή σωτηρία τους. Ἄς μὴν ἀδιαφοροῦμε, ὅταν ἀκοῦμε νά βρίζεται ὁ Δεσπότης Χριστός. Ἡ ἀδιαφορία μας γιά τή βλασφημία θά φέρῃ **μεγάλο κακό στήν πόλι**.

Χρυσοστομικό λεξικό

Ὡλοκληρώθηκε τό ἔργο. Κάθε τόμος ἀποτελεῖται ἀπό 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Καί οἱ πέντε παρουσιάζουν 10.000 συνολικά θέματα.

- Ὁ πρῶτος ἔχει θέματα ἀπό τά γράμματα Α, Β, Γ.
- Ὁ δεύτερος τόμος ἀπό τά γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι.
- Ὁ τρίτος τόμος ἀπό τά γράμματα Κ, Λ, Μ.
- Ὁ τέταρτος τόμος ἀπό τά γράμματα Ν, Ξ, Ο, Π.
- Ὁ πέμπτος τόμος ἀπό τά γράμματα Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω.

Κάθε τόμος 20 €. Παραγγελίες: Ἡ στά τηλέφ.: 2103212713 καί 2109765440. Ἡ στά διεύθυνσι: Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη, Χριστοκοπίδου 12, 10554 Ἀθήνα.